

sygn.akt I ACz 38/16

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lutego 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w Wydziale I Cywilnym

w składzie następującym :

Przewodniczący : SSA Joanna Kurpierz

Sędziowie : SA Lucyna Świdowska-Pilis

SO -del. Ewa Solecka (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 4 lutego 2016 r.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego

Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W.

przeciwko W. Z., J. A.,

P. A., J. Z. i A. A.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na zarządzenie Przewodniczącego posiedzenia Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 10 grudnia 2015 r., sygn.akt I Nc 284/15,

postanawia :

oddalić zażalenie.

SSO Ewa Solecka SSA Joanna Kurpierz SSA Lucyna Świdowska-Pilis

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem Przewodniczący zwrócił pozew, wskazując w uzasadnieniu, że powód, reprezentowany przez radcę prawnego, wyniósł pozew w postępowaniu upominawczym o zapłatę kwoty 305.735,92 zł, od którego uiszczono opłatę w kwocie 1.000 zł. Zgodnie z art. 13 ust. 1 ustawy z o kosztach sądowych w sprawach cywilnych opłata stosunkowa w sprawach o prawa majątkowe wynosi 5 % wartości przedmiotu sporu. W ocenie Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie nie znajduje zastosowania art. 13 ust. 1 a powołanej ustawy wprowadzony ustawą z 25 września 2015 roku o zmianie ustawy Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw, zgodnie z którym w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych o których w art. 5 ust. 1,2 ustawy Prawo bankowe, opłata stosunkowa wynosi 5 % wartości przedmiotu sporu, jednak nie mniej niż 30 zł i nie więcej niż 1000 zł. Wprawdzie źródłem zobowiązania dłużników w niniejszej sprawie była czynność bankowa dokonana z (...) Bankiem SA, jednak wierzytelność powoda powstała na skutek zawarcia umowy przelewu wierzytelności przysługującej bankowi, a nie na skutek dokonania bezpośrednio z dłużnikami czynności bankowej. Sąd wskazał, że fundusz sekurytyzacyjny nie dokonuje w imieniu

własnym czynności bankowych w rozumieniu art. 5 ustawy Prawo bankowe, a zmiana dokonana w ustawie o kosztach sądowych w sprawach cywilnych miała związek z uchyleniem przepisów art. 96-98 Prawa bankowego dotyczących bankowego tytułu egzekucyjnego. Brak więc podstaw do przyjęcia, że opłata w sprawie niniejszej powinna być obliczana na podstawie powołanego art. 13 ust. 1 a ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Skoro zatem opłata sądowa od pozwu w niniejszej sprawie nie została uiszczona w wymaganej wysokości 15.287 zł, na podstawie art.130¹ § 1 kpc, pozew należało zwrócić

Powód wniósł zażalenie na to postanowienie, wnosząc o jego uchylenie i zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Apelacyjny zważył :

Zażalenie było niezasadne.

Wywody skarżącego, jakoby w niniejszym przypadku dla ustalenia wysokości opłaty od pozwu zastosowanie znajdował art. 13 ust.1 a ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2014 r., poz.1025 ze zm.) przytoczony wyżej, zgodnie z którym w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych opłata stosunkowa wynosi 5 % wartości przedmiotu sporu, jednak nie mniej niż 30 zł i nie więcej niż 1000 zł., były niezasadne.

Sąd Okręgowy słusznie uznał bowiem, że roszczenie powoda w niniejszej sprawie nie odpowiada przesłance z powołanego przepisu; jego źródłem nie jest czynność bankowa w rozumieniu art. 5 ust. 1 i 2 prawa bankowego, gdyż takową zgodnie z tym przepisem jest tylko:

1)przyjmowanie wkładów pieniężnych płatnych na żądanie lub z nadejściem oznaczonego terminu oraz prowadzenie rachunków tych wkładów;

2)prowadzenie innych rachunków bankowych;

3)udzielanie kredytów;

4)udzielanie i potwierdzanie gwarancji bankowych oraz otwieranie i potwierdzanie akredytyw;

5)emitowanie bankowych papierów wartościowych;

6)przeprowadzanie bankowych rozliczeń pieniężnych;

6a)(uchylony)

7)wykonywanie innych czynności przewidzianych wyłącznie dla banku w odrębnych ustawach;

oraz następujące czynności, o ile są one wykonywane przez banki:

1)udzielanie pożyczek pieniężnych;

2)operacje czekowe i wekslowe oraz operacje, których przedmiotem są warranty;

3)świadczenie usług płatniczych oraz wydawanie pieniądza elektronicznego;

4)terminowe operacje finansowe;

5)nabywanie i zbywanie wierzytelności pieniężnych;

6)przechowywanie przedmiotów i papierów wartościowych oraz udostępnianie skrytek sejfowych;

7)prowadzenie skupu i sprzedaży wartości dewizowych;

8) udzielanie i potwierdzanie poręczeń;

9) wykonywanie czynności zleconych, związanych z emisją papierów wartościowych;

10) pośrednictwo w dokonywaniu przekazów pieniężnych oraz rozliczeń w obrocie dewizowym.

Powoływanie się przez skarżącego na fakt, że źródłem powstania zobowiązania pozwanych była umowa kredytu zawarta z (...) Bankiem było chybione. Powód wywodzi bowiem swe roszczenie z umowy cesji wierzytelności.

Umowa cesji wierzytelności ze strony funduszu sekurytyzacyjnego nie stanowi zaś czynności bankowej w rozumieniu cyt. art. 5 ust 2 pkt. 5 prawa bankowego, bowiem nie jest dokonywana przez bank tylko podmiot zajmujący się przejmowaniem wierzytelności bankowych, dlatego nie ma zastosowania wobec takiego podmiotu regulacja wprowadzona art. 13 ust 1a uks. Treść art. 5 ust 2 stanowi wyraźnie o czynnościach „o ile są one wykonywane przez banki”. Czynność cesji zatem dla banku stanowi czynność bankową, a dla innego podmiotu - nie.

Za powyższą interpretacją znowelizowanego przepisu art. 13 ust 1a uks przemawia także racja legis powołanej normy. Wprowadzona ona bowiem została nowelizacją ustawy prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw. Nowelizacja – jak słusznie zauważa Sąd pierwszej instancji – w głównej mierze na celu miała uchylene przepisów art. 96 – 98 prawa bankowego, dotyczących bankowego tytułu egzekucyjnego. Do tej pory banki miały dogodniejszą możliwość dochodzenia swych roszczeń, a to tylko poprzez wystawienie bankowego tytułu egzekucyjnego, zmiana prawa bankowego odsyła już banki na drogę sądową. Powiązanie nowelizacji tych dwóch ustaw prowadzi do wniosku, iż intencją ustawodawcy, przy wprowadzeniu art. 13 ust 1a uks, było złagodzenie ciężaru fiskalnego na bankach, które masowo dochodzą swych roszczeń, a dotychczas były uprzywilejowane w ich egzekucji.

Powyższe wywody prowadzą do wniosku, że opłata w niniejszej sprawie wynosić winna 5% wartości przedmiotu sporu, co prawidłowo przyjął Sąd pierwszej instancji. Ponieważ fachowy pełnomocnik powoda uiszczył jedynie kwotę 1 000 zł (K-5) prawidłowo na podstawie art. 13 ust 1 uks i art. 130²§1 kpc zarządzono zwrot pozwu.

Wobec powyższego Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji na mocy art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc w zw. z art. 398 kpc.

SSO Ewa Solecka SSA Joanna Kurpierz SSA Lucyna Świdarska-Pilis